

Mnts 2den Valgkreds (Alberti) fremdrog et Billede for os af, hvorledes det var gaaet i 1853 og 1854, at den Gang behøvedes der kun een Oplosning, og da Valgene saa gif Regjeringen imod, da traadte den af. Jeg har allerede en Gang sagt og gjentager, at dersom det kun gjaldt Personerne, da var den Sag for længst afgjort, endog uden Oplosning. De ærede Medlemmer kunne jo vel begribe, at de fleste af os ingen Glæde have af at staa paa den Plads, vi nu staa. (Berg: Nei, vi kunne ikke!) Det ærede Medlem kan ikke begribe det? Det er da muligt, fordi han ikke har de samme Forhold og den samme Erfaring, som vi andre. Men det ærede Medlem har ingen Ret til at betvivle Sandheden af mit Udsagn. Den Gang var der ikke Spørgsmaal om Strid mellem Thingene, eller om, at Ministeriet skulde vige for en Negtelse af Finantsloven i Folkethinget eller for en Bøtning af det ene Thing. Men Sagen var, at begge Thing erklærede sig imod Regjeringen, og dog gif den ikke af Hensyn til de nye Valgs Udfald, men først da Kongen negtede det sin Tillid og afstedbejdede det. Saa vidt er Tilfældet altsaa det samme, som der i den Erklæring, som Conseilspræsidenten har oplæst for Dem, er sagt Dem, at vi blive, fordi vi anse det for vor Pligt, men at vi ere villige til, saasnart Hans Majestæt blot giver os et Bink om, at hans Tillid svigter, da at vige Pladsen for Mand, der bedre og med større Tillid fra Hans Majestæts Side ville være i Stand til at udføre det Hverv, som det er vort bebrøvelige Over at udføre.

J. A. Hansen: Den ærede Minister, som nu talte, vilde ikke tale om foreløbige Finantslove, da det ikke laa for, men det var dog omtrent dette Spørgsmaal, der beskæftigede ham hele hans Tale igjennem; det, hvorom han ikke vilde tale, var omtrent det Æneste, han talte om. Der er ogsaa Naturen gaaet over Optugtelsen. Jeg skal gjentage, hvad jeg sagde forleden: Jeg holder mig til Situationen, som den er nu, og vil ikke indlade mig paa, hvad der skal ske til den 1ste April. Jeg beder blot om, at det høitærede Ministerium og vore ærede Modstandere ville dømme om den Del, vi ere i Færd med at udføre, efter de Forhold, der nu ligge for, og jeg protesterer imod, at man dømmer os for Muligheder, om hvilke Ingen kan vide, om de kunne komme eller ikke. Jeg forlanger Dommen sælbt over os efter den Stilling, vi nu indtage, efter de Forhold og Omstændigheder, der nu foreligge, og dette hævder jeg som en Ret, vi have Lov til at fordrø. — Jeg bad om Ordet igaar, da den meget ærede Kultusminister havde Ordet. Han kom igjen til at tale om denne saa høist mærkverdige Præstelønningslov, og han veed meget godt, at medens jeg med Rolighed kan høre alle Andre tale om, hvad jeg skal have gjort eller ikke, saa,

naar han kommer til at tale om Præstelønningsloven, maa jeg være med. Denne Historie bliver ikke nøgagtig, naar vi ikke begge to ere med. Jeg vil nu ikke komme tilbage til de Forklaringer, som kunne læses i 2—3 forskjellige Aargange af Rigsdagstidenden; dem tror jeg, at man har i saa freist Minde, at jeg ikke behøver at komme tilbage dertil. Men jeg skal nu tage Spørgsmaalet fra en noget anden Side. Den ærede Minister sagde, at naar jeg har talt om, at Ministeriet nu ikke var medgjørligt, at det nu sluttede sig til Landsthinget, og med Hænder og Fødder modsatte sig de Fordringer fra Folkethingets Side, som Folket netop allermost ønsker og aller inderligst længes efter at se gennemførte, saa var det en Usandhed, jeg der havde sagt. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det har jeg ikke sagt. Jeg kaldte det en Overdrivelse.) Den ærede Minister brugte Ordet „Usandt“. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Umuligt.) „Usandt“, jeg skrev det piblikkelig op. Jeg skal minde om, at den mindverdige Nat, som man nu er bleven vant til at falde den, da vi havde denne Forhandling om Præstelønningsloven, — det er nu 3 Aar siden i det Mindste, — var det nedfattede Udvalg forud blevet enigt om at befuldmægtige to af sine Medlemmer til at forhandle med Kirkeministeren om, hvorvidt man kunde blive enig om en saadan Ordning, at Udvalget kunde tilraade Folkethinget at tage Loven, og de to Medlemmer vare den nuværende Justitsminister og min Ringhed. Vi bleve ogsaa enige med Kirkeministeren, men efter at vi vare blevene enige, kom der i det sidste Dieblit, uden at jeg var med til at underhandle derom, et formuleret Endringsforslag til, som ikke var indbefattet i den Enighed, som vi havde opnaaet, men det kom som en Tillægstilføining. Allerede deri laa, at jeg maatte være betænkelig ved at tage derimod, men med den Fortolkning, som jeg troede at kunne lægge i dette sidste Endringsforslag, troede jeg dog at kunne forsvare ogsaa at tage det, skjøndt jeg ikke havde været med til at gaa ind derpaa, og den samme Fortolkning deraf gav det andet ærede Medlem, der havde talt med Kirkeministeren deroim. Men Kirkeministeren vilde ikke vedkende sig denne Fortolkning, han lagde en anden Fortolkning ind deri, og efter den maatte jeg stemme mod Loven. Dette Tillægsendringsforslag, der som sagt ikke var med indbefattet i de Underhandlinger, der vare foregaaede imellem os, stemte jeg efter Ministerens Opfordring imod, og da det var forkastet, og der blev Spørgsmaal om hele Lovens Vedtagelse, stemte den ærede Minister imod Loven. Altsaa laa deri, at, som Loven laa for, og som jeg stemte for den, vilde den ærede Minister ikke have den. Det er altsaa ikke historisk rigtigt, naar det siges, at den ærede Minister har budt os Noget, som jeg skulde have været villig